

Arrest

**nr. 124 023 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster huwde in België op 14 december 2012 met een niet-EU-onderdaan die in België verblijft met onbeperkt verblijfsrecht. Op 16 mei 2013 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 september 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 21 januari 2014. Het schorsings- en annulatieberoep dat verzoekster tegen deze beslissing indiende werd verworpen bij arrest nr. 124 024 van 15 mei 2014.

1.3. Op 9 september 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing werd samen met de in punt 1.2. bedoelde beslissing betekend.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt.

“(…) Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

□ 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art 7 al. 1-2 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 : regelmatig verblijf verstreken. Visum verstreken sedert 11.01.2010. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat het een geval betreft van een gebonden bevoegdheid van de verwerende partij. Verwerende partij is van oordeel dat een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing verzoekster geen voordeel kan opleveren. *“In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten”,* aldus de verwerende partij.

Verwerende partij wijst er op dat verzoekster geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, in casu van artikel 8 EVRM. Verwerende partij besluit: *“Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk.”*

Verwerende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog. Verzoekster werpt een schending op van hogere rechtsnormen, namelijk artikel 8 EVRM en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Dit dient te worden onderzocht, wat maakt dat het beroep om die reden ontvankelijk is.

De opgeworpen exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de materiële motiveringsplicht, van het *“consequentiebeginsel”*, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM, van de materiële motiveringsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt ter ondersteuning van beide middelen :

De Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 21 januari 2014 in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel, artikel 8 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.1

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Artikel 7 van het Vreemdelingenwet luidt als volgt (...): (...)

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 8 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing: (...)

Verwerende partij verliest echter het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat dat de minister een bevel om het grondgebied te verlaten KAN afgeven aan betrokkene, indien hij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. OFWEL moet de minister in een aantal gevallen vermeld in de wet (in de gevallen vermeld in artikel 7, 1°, 2°, 5°, 11° of 12°) een bevel om het grondgebied verlaten.

Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een onontvankelijkheidsbeslissing van haar aanvraag voor een toelating tot verblijf. Hiertegen werd uiteraard een (niet -automatisch- suspensief) beroep ingeleid, waardoor verzoekende partij op heden gerepatriëerd kan worden. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 20 februari 2014 reeds geargumenteed dat een eventuele verwijdering van verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Mutatis mutandis kan gesteld worden dat een eventuele repatriëring van verzoekende partij, op grond van de thans bestreden beslissing, tevens een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Artikel 8 EVRM luidt als volgt: (...)

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het huwelijk tussen verzoekende partij en haar echtgenoot niet betwist. Het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekende partij in België wordt evenmin betwist.

II.2.4. In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

Aangezien de echtgenoot van de verzoekende partij in België verblijfsrecht heeft en werkt (Cf. loonfiches administratief dossier), kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar echtgenoot samen naar Marokko kunnen gaan om de aanvraag in te dienen. Een tijdelijke reis naar Marokko is voor hen dus onmogelijk.

Een tijdelijke scheiding is evenmin evident, gelet op de precare geestelijke gezondheidstoestand van de echtgenoot van verzoekende partij.

De echtgenoot in België kan echter maar overleven door de steun en zorg van verzoekende partij. Mocht verzoekende partij – zelf maar – voor een korte periode moeten terugkeren naar haar land van herkomst, dan gaat de gezondheid van de echtgenoot aanzienlijk achteruit. Dit werd tevens bevestigd door de behandelende arts van de echtgenoot van verzoekende partij.

II.2.5. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij verzaakt zou hebben een schending van artikel 8 EVRM aan te tonen.

Toch, blijkt nergens uit het dossier dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat de aanvraag van verzoekende partij al dan niet in België kan ingediend worden. Artikel 8 EVRM primeert nochtans wel op de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar een arrest van de Raad van State nr. 193 522 dd. 26 mei 2009 (Cf. Stuk 3):

‘Overwegende dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds; dat het bestreden arrest aldus de motiveringsplicht schendt; dat het tweede middel in die mate gegrond is.’

II.2.6. Ten overvloede wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een gelijkaardige zaak waarin uw Raad van mening was dat de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 EVRM geschonden werd. (RvV nr. 80 364 dd. 27 april 2010 en RvV nr. 75 253 dd. 16 februari 2012).

RvV nr. 75 253 dd. 16 februari 2012:

‘De verzoeker is gehuwd met mevrouw Y. De Raad meent dat het bestaan van een gezinsleven tussen beiden vaststaat. De verwerende partij heeft zich bij het intrekken van het verblijfsrecht beperkt tot het stellen dat de voorwaarden van artikel 10 Vw. niet voldaan zijn zonder dat hieruit blijkt dat er een belangenafweging gedaan is met betrekking tot de privébelangen conform artikel 8 EVRM. De verwerende partij geeft niet bezorgd te zijn geweest om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep in het privéleven. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het geheel van bijzonderheden eigen aan de zaak en hun belang in het kader van artikel 8 EVRM in overweging heeft genomen. De verwerende partij was perfect op de hoogte van de elementen van hun privé- en gezinsleven in België want zij kende op basis hiervan een verblijfsrecht toe aan de verzoeker. Zij wist dat er ernstige en bewezen aanwijzingen waren dat de bestreden beslissing zou kunnen raken aan voorgenoemd fundamenteel recht. Het kwam haar toe om op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te doen. Dit onderzoek moet blijken uit de motivatie van de bestreden beslissing, het administratief dossier. De bestreden beslissing en het dossier bevatten geen enkele specifieke motivering in dit opzicht en de Raad is dus niet in staat om zijn wettigheidstoets uit te voeren wat dit aspect betreft zodanig dat het middel gegrond is op dit punt. De bestreden beslissing wordt vernietigd.’
Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij een belangenafweging dient te maken waaruit blijkt dat de belangen van de gemeenschap enerzijds en de belangen van de verzoeker anderzijds tegenover elkaar gezet worden.

11

In casu kunnen de belangen van de Belgische Staat onmogelijk opwegen tegen de belangen van verzoekende partij om haar aanvraag in België in te dienen. De gezondheid en het werk van haar echtgenoot hangen er namelijk van af.

II.2.7. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en met het redelijkheidsbeginsel”.

Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

3.2. Er is de Raad geen “consequentiebeginsel” bekend en verzoekster laat na uiteen te zetten wat dit omvat en op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel dan schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De opgeworpen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel houdt nauw verband met de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM. Dit alles wordt dan ook samen bekeken.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat moest nagegaan worden en gemotiveerd worden of de uitvoering van de bestreden beslissing geen schending inhoudt van de “*fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen*”. In haar betoog wordt duidelijk dat ze artikel 8 EVRM bedoelt en dat ze in de bestreden beslissing een afweging dienaangaande verwacht.

3.6. Verzoekster kan te dezen geen abstractie maken van de in punt 1.2. bedoelde beslissing. In deze beslissing wordt een afweging gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM en verwerende partij is er dan ook niet toe gehouden om dergelijke afweging nogmaals te maken in de bestreden beslissing, die samen getroffen en betekend werd met de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Het schorsings- en annulatieberoep dat verzoekster indiende tegen deze beslissing werd verworpen (cf. punt 1.2.). In dit verband werd reeds de grief betreffende artikel 8 EVRM die verzoekster had aangehaald behandeld. Aangezien verzoekster een nagenoeg identiek betoog in dit verband voert, kan verwezen worden naar dit arrest dat samen met dit arrest betekend wordt.

Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.7. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

II.3.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

II.3.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

12

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.3.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

3.8. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Het komt verzoekende partij dan ook toe om aan te tonen dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben bij haar horen, met name omdat zij specifieke omstandigheden zou kunnen aangevoerd hebben die na een individueel onderzoek de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). Verzoekster beperkt zich echter tot het theoretisch aanhalen dat het hoorrecht bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gerespecteerd, maar geeft nergens aan welke informatie zij de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake het opleggen van het bevel een andere afloop had kunnen hebben. Er kan nog worden benadrukt dat de bestreden beslissing getroffen werd samen met de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Deze beslissing werd getroffen naar aanleiding van een vraag van verzoekster om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten. Verzoekster kon bij deze aanvraag alle gegevens die zij nuttig achtte meedelen. Een schending van de hoorplicht blijkt dan ook niet.

3.9. In de mate dat verzoekster, bij de toelichting van haar middel, nog stelt dat uit artikel 74/18 van de Vreemdelingenwet blijkt dat wanneer een vreemdeling hierom verzoekt een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering kan krijgen, kan de Raad slechts aangeven dat niet blijkt dat verzoekster een dergelijke vraag heeft gesteld en verweerder zou hebben geweigerd op deze vraag in te gaan.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA